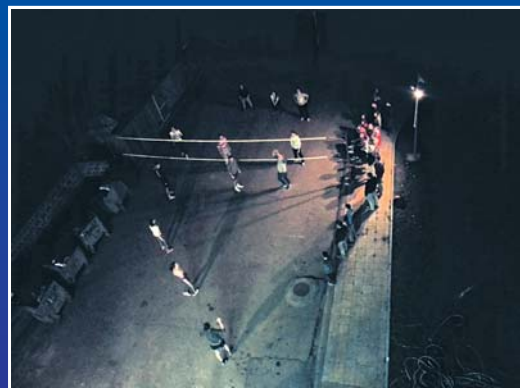

ДОМ УЧЕНИКА СРЕДНИХ ШКОЛА “ЈАГОДИНА”

Март, 2014.год.

Oni ponose Srbiju svetom -Upoznajmo naše poznate u svetu: Nemanja Radulović, Paganini 21.veka

Nemanja Radulović, čovek koji uživa

Od metroa do Carnegie Hall-a

Nemanja Radulović jedan je od najpoznatijih svetskih umetnika na violini. Proglašen za najboljeg solo izvođača klasične muzike u Francuskoj. Najveće priznanje u svetu klasike, uspeh je još veći kad se zna da je priznanje osvojio ispred domaćeg omiljenog pijaniste.

Nemanju Radulovića znaju svi na svetu (sem ljudi sa naših prostora), jer ga je sa 26 god. proputovao nekoliko puta. Svirao je sa najboljim muzičarima, nastupao je u Carnegie Hall-u, u velikim svetskim muzičkim centrima, prestižnim salama u Amsterdamu, Londonu, Tokiu, Atini, a onda je došao u Srbiju i (prošle godine) održao koncert u Aleksandrovcu a ove u februaru u Beogradu. Koncertima u Beogradu započeta je akcija prikupljanja novca za kupovinu novog klavira za dvoranu Kolarčeve zadužbine. Posle koncerta među prvima Nemanji je čestitao njegov profesor Dejan Mihajlović, čovek zbog kog je, kaže, imao tremu.

Toplina i srdačnost, kojom ovaj vrsni muzičar zrači, osmeh koji gotovo ne skida s lica i optimistički planovi za budućnost, mogu da ostave utisak da je Nemanja ne samo „čudo od deteta“ kako su ga mediji odavno prozvali, već i pravo „dete sreće“ kojem je do sada sve u životu išlo glatko. Na žalost, u svojim 26 godina doživeo je, pored velikih uspeha i radosti, mnogo bola i tuge. Samo 13 dana pre nego što je došao u Beograd, Nemanji je umrla mama Ljiljana, posle duge i teške bolesti koja je ovu izuzetnu ženu pred kraj života prikovala za invalidska kolica. A pretprošle godine porodicu Radulović je pogodila prva velika tragedija - smrt Nemanjine sestre Danice u 28-oj godini. I ona je болоvala od karcinoma (Nemanja je bio i donor koštane srži koja je njegovoj sestri presađena, ali ni to, na žalost, nije pomoglo)

SKROMAN, učtiv i predusretljiv, srpski virtouz na violini, koju živi u Parizu kaže:

- Svestan sam da ljudi znaju za mene, da putujem, da mnogo radim, da sam svirao s najboljim muzičarima na svetu. Ali mene samog to ne impresionira. Najvažnije mi je odanost instrumentu, svojoj muzici, to da **uživam u onom što radim**. Bio sam, od svoje 14. godine, na sceni između šesto i sedamsto puta, upoznao veoma zanimljive ljude..... Nedelju dana pre nego što je umrla, mama mi je rekla: šta god da se dogodi, ja bih te zamolila da ti sviraš na tom koncertu na Kolarcu... Cela moja porodica, nas petoro, oduvek smo znali da verujemo jedni u druge.

Imao je **sedam godina kada je mama prepoznala u njemu izuzetan talenat**, kao i profesori u Nišu, gde su živeli u to vreme i gde je upisao muzičku školu. Smatrajući da su u Beogradu bolje mogućnosti za školovanje, mama Ljilja i tata Ninoslav nisu se ni časa dvoumili - prodali su stan i krenuli put glavnog grada, u neizvesnost i nesigurnost, sigurni jedino u talenat svoje dece.

Upisao je magistarske studije na Konzervatorijum u Parizu i u svojoj 14 godini postao jedan od najmlađih studenata ove prestižne institucije.

Za roditelje kaže da su uvek bili smireni i realni. Uspeli su tako da ih vaspitaju da im pokažu šta je bitno u životu, a šta nije. Bitno je da se voli, da se poštuje, da se od svih negativnih stvari napravi nešto lepo.

Svirao je na festivalu „Violina na pesku“, na plaži na francuskoj obali, pred više od 50,000 ljudi, ali ipak izdvaja momente kada je svirao u metrou po dolasku u Francusku. Porodica Radulović u više navrata našla se u teškoj ekonomskoj krizi. Takav je bio period kada su se preselili iz Beograda u Pariz 1999. godine. Sestre Jelisaveta i Danica su se odrekle svoje muzičke karijere da bi prionule na poslove koji su donosili novac, a Nemanja je **svirao po metroima**. Ipak, činio je to sa radošću i ushićenjem.

Svirao je na instrumentima vrednim čak i po nekoliko miliona evra. Kada je dobio prvi instrument, poljubio ga je. Svira na violini Đovanija Batiste Gvadanjinija iz 1765. godine,

Svoju zemlju, narod i kulturu ne zaboravlja. Kada nije na nastupima širom sveta, vreme provodi u kući sa porodicom i još najmanje deset muzičara kojima njegova porodica pruža utočište dok se školuju u Francuskoj. I sami su dobili pomoć od jedne porodice u kriznoj situaciji koja ih je zadesila po dolasku, pa sada dobro vraćaju dobrim.

Драги грађани, зашто преврћете и гребете сваки камен да би се још обогатили, а толико мало пажње посвећујете својој деци, којима једног дана све то морате препустити? - СОКРАТ"

LATINSKE IZREKE

Latinski je zvanično "mrtav" jezik; neki od nas ga uče u gimnaziji, neki će na fakultetu; u najvećem broju slučajeva (osim ako nam nije neophodan za posao) - zaboravili smo ga. Zvuči "mrtvo", zaista - ili baš i ne? Pored toga što je latinski i dalje zvanični jezik Katoličke crkve, popriličan broj reči iz evropskih jezika (računajući i naš) ima koren u nekoj latinskoj reči.

Recimo, potpuno bezazleno, gledajući samo svoja posla, sprovodite **kuru mršavljenja** - i ne slutite da imate posla sa latinskim, jer reč "kura" potiče od latinskog *cura*, što znači **nega**. Osim toga, i dalje su u upotrebi latinski citati, nekad u izvornom obliku, nekad prevedeni, kojima se uglavnom služimo kad želimo da potkrepimo neku svoju tvrdnju ili, jednostavno, da se "pravimo pametni" i zadivimo sve oko sebe svojim obrazovanjem, dobrim pamćenjem školskih predmeta, genijalnošću...

„Ljudski je grešiti“, često se kaže. Ako želite da to kažete na latinskom, recite *Errare humanum est*. Za one koji žele da izgledaju stvarno jako obrazovano (ili **edukovano**, što potiče od latinske reči *educatio*, a znači "vaspitanje"), tu izreku je prvi upotrebio rimski govornik **Ciceron**. Još jedna izreka koja se često upotrebljava u prevedenom izdanju je "O ukusima se ne raspravlja", a na latinskom je *De gustibus non est disputandum*.

Želite izreke koje se uvek upotrebljavaju na latinskom? Nema problema, evo nekih. *Carpe diem!* znači "iskoristi dan"; to je izreka pesnika **Horacija** i, manje-više, znači da treba uživati u svakom trenutku današnjeg dana (izreka je zgodna za, recimo, bodrenje deprimirane prijateljice koja "vegetira" ispred TV-a, konzumirajući ogromnu količinu grickalica - od čega će se ugojiti i postati još više deprimirana). *Omnia mea mecum porto* znači "sve svoje sa sobom nosim"; to je starogrčki mudrac **Bijas** odgovorio prijateljima kada su ga pitali zašto, bežeći

iz rodnog grada, nije sa sobom poneo ništa od stvari - mudrac je aludirao na to da je ono što nosi u glavi njegovo najveće i jedino pravo bogatstvo.

„*Per aspera ad astra*“ znači "preko trnja do zvezda"; ova izreka vam može koristiti kad se tešite što "crkavate od posla", a rezultati nikako da se pokažu. A kada želite da impresionirate prijatelje svojim samopouzdanjem i fantastičnim sposobnostima, možete svoj uspeh opisati sa *Veni, vidi, vici*, što znači "dođoh, videh, pobedih", i predstavljajući Cezarovu poruku Senatu nakon jedne dobijene bitke. (tekst sa neta)

АНКЕТА - ИЛИ - ИЛИ

Спорт или	Компјутер
90%	10%
Шетња или	Вожња
59%	41%
Газирано или	Негазирано
40%	60%
Срце или	Разум
45%	55%

ДМКТД (Думи, Марина, Каћа, Тања, Драгана)

150 година од смрти Вука Караџића

У Америци сваки дан у школи почиње свирањем америчке химне и дизањем америчке заставе.

Код нас се ретко чује нешто лепо о земљи где смо рођени.!!!?!!

У Америци младе уче да могу да успеју, само треба да раде и верују. Прича о „америчком сну“ увек је актуелна. Код нас младе уче да што пре оду из своје земље.

У Америци младе уче на примерима успешних „ Како је успео Солвестер Сталоне, Арнолд Швајценегер“.....

Ове године (7. фебруар 2014.) је 150 - огодишњица од смрти Вука Караџића, па би могли да се подсетимо и то на начин како би урадили Американци:

Шта можемо да научимо од Вука Караџића

Вук Стефановић Караџић је рођен у породици у којој су деца умирала, па је по народном

обичају, добио име Вук како му вештице и духови не би наудили.

Веруј у живот

Писање и читање је научио од рођака који је био једини писмен човек у крају.

Образовање је важно. Тражи и наћи ћеш.

Образовање је наставио у школи у Лозници, али је није завршио због болести. Школовање је касније наставио у манастиру Троноши.

Не одустај.

Како га у манастиру нису учили, него терали да чува стоку, отац га је вратио кући.

Не траћи време улудо, промени средину иди где можеш да напредујеш.

На почетку Првог српског устанка, Вук је био писар код церског хајдучког харамбаше. Исте године је отишао у Сремске Карловце да се упише у гимназију, али је са 19 година био престар.

Следи свој сан без обзира на године.

Не успевши да се упише у карловачку гимназију, он одлази у Петриње, где је провео неколико месеци учећи немачки језик.

Где год био УЧИ. Без обзира на све УЧИ. Никад се не зна кад ће ти знање затребати, а нарочито језици.

Касније стиже у Београд да упозна Доситеја Обрадовића, ученог човека и просветитеља. Вук га је замолио за помоћ како би наставио са образовањем, Доситеј га је први пут одбио, али кад је Доситеј отворио Велику школу у Београду, Вук је постао њен ђак.

Труди се да упознаш умне људе, јер само тако можеш напредовати. Ако не успеш први пут, покушај опет.

Кад је оболео, отишао је на лечење у Нови Сад и Пешту.

Здравље је најважније. Дај све од себе да га сачуваш.

Није успео да излечи болесну ногу, која је остала згрчена. Хром, Вук се 1810. вратио у Србију, да би у Београду радио је као учитељ.

Прихвати себе. Не тугуј за оним што не можеш и немаш, већ ради оно што можеш.

Након пропасти устанка 1813. Вук је са породицом прешао у Беч. Ту се упознао са Бечлијком Аном Краус, којом се оженио.

Ако имаш физички недостатак, развијај интелектуалне способности и гради самопоуздање. Жене воле учене мушкарце.

У Бечу је такође упознао цензора Јернеја Копитара, а повод је био један Вуков спис о пропасти устанка. Уз Копитареву помоћ и савете, Вук је почео са сакупљањем народних песама и са радом на граматици народног говора.

Никад не престај да упознајеш умне људе. Од сваког можеш нешто да научиш. Људи су важни за успех.

Године 1814. је у Бечу објавио збирку народних песама и прву граматику српског језика на народном говору. Идуће године је издао другу збирку народних песама.

Ма где био увек ради за своју земљу, поштуј место одакле си потекао, јер тако ће те ценити свуда у свету.

Због проблема са кнезом Милошем Обреновићем било му је забрањено да штампа књиге у Србији, а једно време и у аустријској држави. Својим дугим и плодним радом стиче бројне пријатеље, па и помоћ у Русији, где је добио сталну пензију 1826. године.

Никад не губи веру, без обзира на неразумеваше, неуконост и неправду. Кад вредиш неко ће то већ препознати и наградити те.

Вук и Ана имали су много деце од којих су сви осим кћерке Мине и сина Димитрија, умрли у детињству и раној младости. У породици му је остала жива само кћерка Мина Карацић.

Ако ништа не можеш да урадиш за своју децу, нека те то не спречи да урадиш све што можеш за туђу.

У пролеће 1831. године, Вук Карацић је именован за председника Суда и Магистрата, што се у данашњим терминима сматра градоначелником Београда.^[3]

"После кише сија сунце". Признање увек долази.

Као година Вукове победе узима се 1847. јер су те године објављена на народном језику: „Рат за српски језик“ дела [Ђуре Даничића](#) „Песме“ [Бранка Радичевића](#) „Горски вијенац“ - [Његошев](#) (писан старим правописом) и “Нови завјет” , Вуков превод.

Изабери циљ и њему посвети живот. У животу је најлепши “пут” ка циљу, ма како тежак био.

Вуков језик је признат за званични књижевни језик тек 1868, четири године након његове смрти. Умро је у Бечу 7. фебруара 1864. Посмртни остаци пренесени су у Београд 1897. године и уз велике почести сахрањени у порти Саборне цркве, поред Доситеја Обрадовића.

И макар свој циљ остварио после смрти: Ниси узалуд живео.

Марија Радосављевић А – Ш

А- Анђела Живковић, бивша цимерка

Б- бурек, најлепши доручак у дому

В- вода, ваздух, ветар

Г- грмљавина, не волим грмљавину

Д- детињство, део живота који брзо прође, али је такође и најлепши део

Ђ- Ђоле, најлепше име

Е- Економска школа

Ж- железничка станица многи људи се растају ту

З- зима, не волим је

И- интернет, постаје потребан исто као и кисеоник

Ј- јоргован, цвеће које расте у пролеће и предивно мирише

К- кључ, никада не знам где ми је

Л- Лампа, оно због чега се у дому воде ратови

Љ- Љуљашка, штета је проћи поред ње и не забавити се мало

М- манчмело, слаткиш који враћа у детињство и успомене испуњене срећом, обожавам га.

Н- Наочаре, неке људе чине великим и посебним, чак иако нису то они

Њ- Њујорк, град светлости који желим да посетим

О- очи, плаве најлепше; део нас који говори оно што желимо да прећутимо

П- Патике- Моја цимерка има праву колекцију и мислим да треба да добије још један ормарић

Р- ролери

С- Сат- сви гледају у њега за време часа

Т- телевизор, јер не ради у учионици на четвртој спрату

Ћ- Ћуприја

У- учионица

Ф- фолклор, јер не знам да играм

Х- Хемијска, предмет који стално губим у школи

Ц- Црвена Звезда клуб који подједнако волим и онда кад губи

Ч- чаша, која никада није на свом месту у нашој соби

Џ- џем од јагода, посланица коју једем само када немам ништа друго

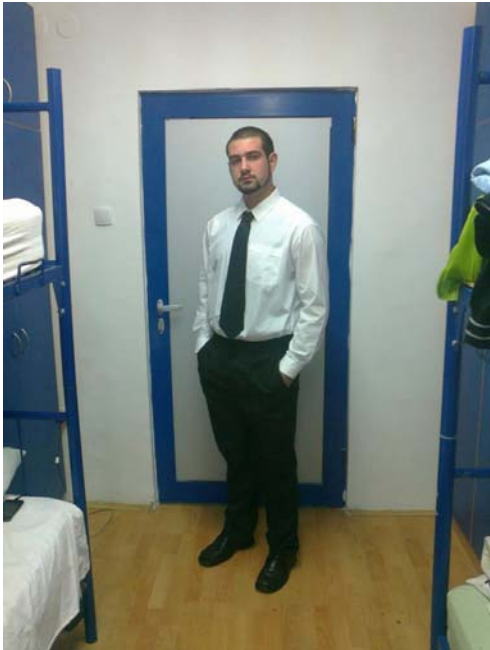
Ш- школа, јер редовно касним са цимерком Јеленом

• Једите да би живели, не живите да бисте јели.

Лењивци нису само они који не раде, већ и они који могу да раде боље

СОКРАТ

Мудрост почиње оног тренутка када схватимо колико тога мало знамо о животу, себи и свету око нас.

Немања Маринковић А - Ш

- А- Ана, сестра од стрица која ми је к'о рођена! Ма, брат мој!
Б- Богиша- Богдан Никодијевић! Брат мој, ретко луд и ретко добар!
В- Вода, јер ми ништа друго на памет не пада.
Г- Гитара. Учим да окидам жице. Музичка секција, очекуј ме за 2 године!
Д- Дундић мој брат!
Ђ- Ђоле Хаџић, једноставно, јер је Ђоле Хаџић!
Е- Еееееее
Ѓ- Ѓура, симбол Јагодине, или маскота, или тако нешто.
Ѕ- Ѕајронт. Пре њега не излазим изцензурисано!
Ї- Їак цемента. Моја летња шема!
Ј- Јабука, кувари ми никад не дају две да узем, због студената!
К- Крушка на вашару. Много вејем како ударам!
Л- Лабуд, ретко лепа птица.
Љ- Љубав!
М- Мрак. Извор моје инспирације, уживам у њему, волим га. Н- Нећу, не могу, несесер, Недерленд хД
Њ- Њушка, свињска. Постоји 101 разлог зашто сам њу изабрао, ако ме разумете.
О- Опет ми ништа не пада на памет.
П- Пушка. Од малена гајим љубав према њој.
Р- Рукомет. Волим, ели не удем.
С- Стрељаштво. Спорт који сам јако заволео од свог уласка у дом.
Т- Тијана Василијевић, жена, сестра, брат, пријатељ!
Ћ- Ћак цемента. Моја летња шема!
Ш- Шта да вам кажем осим да сам завршио излагање
Уђем у собу у дому. Све чисто и мирише, књиге спаковане, кревети затегнути. Цимери будни, нормални и насмејани. Изађем, јер сам промашио собу. Немања Маринковић

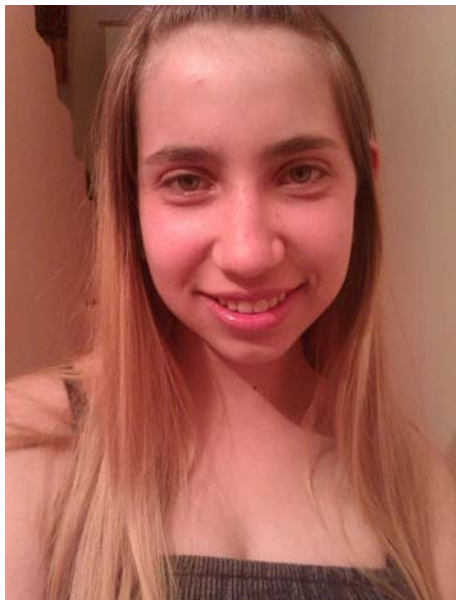
Здраво, драга моја инспирацијо...

Дуго се нисмо срели, барем не на ово путу, где смо се срели и први пут, оне паклене ноћи. Барем је мени била паклена након оног поздрава. Њеног поздрава и загрљаја који је био приснији него што сам ја желео да буде. Паспалио ме је, пробудио, натерао ме да и ја некуд кренем. Да кренем овим путем и да те сретнем. Појавила си се случајно и остала дуго. Барем дуже од горње границе времена које је потребно да пријатељство еволуира у љубав. А онда си само нестала без трага. Тражио сам те свуда, покушавао да те створим ни из чега, али ти ми ниси долазила. Јављала си се само понекад кад сам био са особама које су некако успеваале да те дозову. Долазила си ми у посету, чисто да ти посветим још нешто. Онда си само поново нестала, на много дуже време. Све до сад. Сада си поново овде, на истом овом путу. Након још једног онаког поздрава. Чини ми се да ћемо се још дуго дружити, док не будеш поново нестала и ја не откријем још неку особу која ће моћи да те дозове.

Остај ми здраво, видимо се ускоро.

Немања Маринковић

Шта наши ученици раде у слободно време

Андријана Златковић 408 – Прва техничка школа

Њене радове сам видела у холу, јако су ми привукли пажњу; касније сам ту девојку упознала на ликовној секцији. Затим сам је сасвим случајно чула како свира и то ми је било довољно да је замолим за један мали интервју.

Свој талент за сликање је приметила у 5.разреду. На питање шта је њена инспирација док црта, рекла је да су то цртани јунаци, портети. У основној школи слала је радове на разне конкурсе и углавном добивала похвале. По завршетку 8. разреда због тога што лепо црта, схватила је да би њено занимање могло да буде: моделар одеће.

Јако воли да црта креације и добро јој иде школа. И поред тога што има дара за цртање, она је прошле године негде у априлу открила још један таленат: свирање гитаре. Прво

је свирала клавир, али јој то баш није ишло за руком. Одлучила се за гитару, тако да сада, сама и у слободно време вежба. На питање да ли има идола или неког од кога је све то научила рекла је да нема. Да црта воли, а гитара је привукла.

Једноставно воли уметност, испуњава је и ужива у томе.

Тамара Милановић 407

Упознајмо два Александра

На први поглед ненаметљиви и тихи, поштују кућни ред, а на други вредни, одговорни, занимљиви. Трећа година су у нашој Кући младих, смер КУВАР, па је ред, пре него што оду из ње, да их мало боље упознамо,

Александар Павловић

О себи нам је рекао: да живи са оцем, мајком и дедом у селу Извор код Параћина. Одличан је ђак. У слободно време воли да слуша музичку, шета, црта. Велики је љубитељ животиња и природе. Што се тиче љубави, не воли да срља у везе јер су ми осећања битна. Што се тиче Дома, у почетку му је било тешко прилагодити се и наћи "право друштво" али временом се и то средило. По природи је повучен, али воли да се дружи и има момената када баш подигне атмосферу. Воли да се дружи са добрим особама, искреним пре свега, а и сам се труди да буде добар пријатељ, али радије нека други просуде о томе. Особине које мрзи код људи јесу неискреност, користољубље, ароганција, надменост, недоказаност, тврдоглавост. За своје мане сматра: Недостатак опуштености, повученост у већем или непознатом друштву, што брзо плане и што каже ствари које не би требао (бар не наглас). Не воли да

потенцира себе и да се хвалише, воли да се хвали али не оно: "Ја ја и само ја", а по природи је веома неодлучан и увек мисли ако одбаци нешто да ће да се покаје. Верник је, верује у Бога. У хороскопу је Вага. Верује у моћ звезде падалице и у судбини и да нас она шаље увек тамо где је најбоље за нас, небитно колико тешко било, али када сагледамо неке ствари у прошлости, схватимо да се неке ствари нису десиле, можда ни ми данас не бисмо били исти људи.

Физички изглед му је битан наравно али је битније оно што кријемо "испод љуштуре". А мало људи ће да се потруде да загледају дубље у човека.

Мисао коју воли: "Не треба веровати људима с којима смо се тек спријатељили, а који показују да смо им дражи од њихових старих пријатеља; тако ће се понашати и с нама када стекну нове пријатеље.

Планови су му: да упише четврти степен, да се запосли како бих олакшао својој породици и да наравно створи своје "парче Раја" у овом граду.

Анегдоте из Дома: Када је професор Туовић изабрао мене и мог цимера Ацу Марковића као "добровољце" за брање вишања у првој години. Једном за време учења седели смо мој цимер (Аца М.) и ја у соби и ушао је професор. Ја сам се мало препао пошто сам био баш поспан, питао нас је зашто не учимо а ја сам му рекао: "Да немамо шта да учимо" он је рекао да је то "глуп одговор" (човек увек има нешто да учи). Рекао је да се спремимо и да га чекамо иза Дома да беремо вишње пошто су сазреле. Он је отишао да нађе још два добровољца а мој цимер и ја смо почели да се смејемо и да се чудимо због ситуације. Кад смо сишли чекали смо неко време, ја сам се кикотао на саму помисао да берем вишње, јер ја вишње не волим.. Али сам их изгледа заволео када сам видео једног од два добровољца, свог бившег цимера са којим се нисам баш подносио. Аца и ја смо се само погледали. Дао нам је кофу и распоредили смо се мој цимер и ја на једно дрво, остала два добровољца на друго. Док смо мргодно коментарисали избор добровољца ја сам ухватио себе како једем вишње. Биле су киселе али од глади и муке нисам обраћао пажњу него сам јео јео и јео, Напунили смо ми пар канти и то је то. Није баш посебно заниљива прича али дефинитивно ми измами осмех на лице кад се сетим намргођеног себе међу гранама вишње.

Памтиће све професоре, групну Тамару зато што без њене помоћи никада не би имао 4 из математике, професорку Јелену јер је једне ноћи када је изашао да пије воду уплашио, а и она је њега (био је мрак у купатилу и ходнику, а све се десило у делићу секунде). Памтиће све васпитаче по стварима које је научио, Било је и лепих и лоших ствари али пре свега жели свима да се захвали за успомене. Додао је :А да и памтићу свог бившег групног васпитача (професора Туовића) по његовом смислу за хумор и по његовим "земљотресима" када покушава да нас пробуди за време учења.

Александар Марковић

О себи нам је рекао

Живим са мајком, дедом, татом, бабом, братом и парабабом у Богави. Највише волим да читам књиге јер из њих учим нешто ново и лепо. Највише уживам док слушам народну музику; волим и да запевам а оно што много обожавам јесте играње и зато играм у фолклору. Не волим оне који се много праве важни, који се праве да све знају и да причају нешто што ме не интересује. Добра сам особа понекад сам тврдоглав, волим да се шалим, волим да упознајем нове другове. Понекад кад ми је досадно идем да се прошетам, а ткђ. кад ме неко изнервира изађем из собе, јер ми тако љутња прође брзо. Цимери су ми добри и волим што се добро слажемо и лепо

дружимо. Волим када ми је соба лепа, чиста и уређена и када је све на свом месту.

Највише ћу памтити: лепе догађаје, пуно шала, лепе шетње, рођендане, па чак журке које су се одржале, а највише су ми се свидели маскенбали.. Највише ме је засмејавао цимер Аца кад га заголицамо а он се зацрвени и почне да се смеје. Најчешће ме је засмејавало када неки професор каже нешто смешно а највише што ми се свиђа овде што нас многи професори уче како треба да се понашамо, дају нам савете па чак када имамо неки проблем они нам помогну да се око тога не секирамо и да размишљамо позитивно и дају нам снаге да то све превазиђемо. Увек ћу памтити како смо помагали око брања вишања и како су ми патике биле измазане од вишања и од блата..

Када сам дошао у интернат плашио сам се од старијих и плашио сам се какво ћу друштво да упознам: добро или лоше. Највише ме је нервирало када ме оговарају, када растурају кревет, када претурају по стварима и много тога. Многима је сметало то како сам се понашао у првој години, али ја сам издржао. Оно што се код мене променило на боље је да верујем у себе и да никад не одустајем.

Сваком ко овде дође поручујем да ће сигурно да се осамостали, да верује да ће бити све другачије и да се не нервира ; најбоље да се држи по страни и да не слуша друге шта говоре; само да подигне главу и да иде даље - да верује у себе.

Највише ће да ми буде жао када се све ово заврши, јер ће да ми недостају они са којима сам се највише дружио, а највише ће да ми недостају професори из интерната који су веома добри: свака част свима и пуно им хвала.

АНКЕТА

Данашњи мушкарци све више вреднују женску памет уместо њеног изгледа, показало је најновије истраживање. Али оно што лепши пол у дому занима јесте да ли тако размишљају и момци у дому. То нас је навело да урадимо анкету под називом

Да ли се мушкарци више плаше лепих или паметних жена?

Миловановић Александар - Лепих. Технички то није страх, већ срамота. Дарко Ранчић - Паметних, јер су страшније. Урош 213- Оних што бију. Данијел 209 - Глупих. Душан Грга - Смешних. Ћоле 211- Лепих, зато што су нафуране мале. Александар Павловић - Паметних, зато што могу да буду доминантније од мушкараца. Димитрије 105 - Паметних, јер је лакше смувати глупе, али и лепих због тога што им се не сме прићи. Марко 106 - Паметних, јер све знају. Бане 113 - Лепих, јер што је лепша то је усамљенија, те се мушкарци плаше да јој приђу. Урош 113 - Лепих, јер су све лепе девојке покварене. Алекса Илић: Паметних, због Пироћанца Шкртице. Богдан 104 - Паметних, јер код њих не пролазе твоје лажи. Паа девојке, сада знате како ствари стоје

Јелена Милошевић 408

1. Само добар човек може бити трајно срећан, док лош човек мора бити несрећан.
2. Задовољство је природно богатство, а луксуз је вештачко сиромаштво - СОКРАТ

АНКЕТА: За време зимског распуста обавезно морам да:

Маријана - 409- Да ми Милица спреми дрва да се не смрзнем. Дуга је зима; Ана 415 - Морам да нађем дечка; Ћокић 211 - Морам да бијем Јована... Вучко 313 - Да се угојим...; Аца 201 - Да роштиљам на снегу; Аца 112 - Да се наспавам као човек. Милош 111 - . Да китим јелку; Милица 409 - Да направим Снешка Белића од Ане... Наташа Тодоровић

Историја мобилних телефона

Мобилни телефони су веома значајан корак у комуникацији целог света. Први мобилни телефон се појавио 1973. године а изумео га је **Martin Cooper**. Уређај је био велики и некомпактан за разлику од данашњих мобилних телефона. За разлику од фиксних телефона овај уређај био је преносив било где. Уређај је имао невероватних 1,1кг. Касније су се годинама појављивали све компактнији модели са основним функцијама. Ови телефони су имали и антену на врху а касније развојем технологије је антена избачена и уређаји постају још коактнији. Телефони су се појавили у различитим облицима на преклоп, на клизни механизам тастатуре и класични модели. Екрани постају све већи и бољи. Најпознатији произвођач телефона код нас је била **Nokia** чиј се мобилни телефони се и данас доста користи. 2007 појављује се чувени I-phone кога пороизводи компанија Apple он је уједно био један од првих телефона осетљивих на додир. И данас је јако популаран али мање због појаве оперативног система Android који је произвела компанија Google.

*Samsung Galxy S 4 Један од најбољих смарфона на свету
(фото:www.hashslush.com)*

Од 2010 па до данас постаје масовно коришћен оперативни систем за смартфон. Мобилни телефон је данас прешао у смартфон који је у ствари мини рачунар јер има процесор (у облику чипсета) и рам меморију. Смартфон уређаји су отишли толико далеко да могу да: мере температуру, удаљеност, користе GPS, копас, препознају лица, буду мултимедијални центар, имају супер камеру итд. Па чак и да препознају додир што је урадила компанија Apple са својим најновијим моделом смартфона I-phone 5. Мана ових уређаја јесте кратко трајање батерије и некада превелике димензије. Све у свему смартфони ће се настављати развијати у све компактније димензије и све моћније перформансе. Ипак све у свему видећемо шта ће нас чекати у будућности самрт фона.

Да ли сте знали?

Да је оперативни систем Android заснован на оперативном систему Linux.

Да ће се ускоро производити смартфони са 64 битним процесором.

Да је најновија верзија Android-а 4.4 KitKat

Да је најновија верзија Apple оперативног система I-OS7.

Да је произведен телефон са закривљеним екраном.

Martin Cooper и први преносиви телефон

Аутор: Милош Кукић 110

Не можете имати све. Где бисте то ставили? Ann Landers

АНКЕТА: По чему ћу памтити 2013. годину ...

Маријана – 409. По доласку у интернат и по мојим цимеркама Каћа – 413 По свом друштву...Ана – 415. По много лудим људима које сам упознала у интернату, Немања – 103. По Јовани Павловић (310)Ђокић – 211 Памтићу по томе што нисам тукао Јована...Вучко – 313 По пунолетству...Аца – 201- Преживео сам смак света. Милош – 313. Што сам доживео нека нова искуства; Тришић Душан – 313. По летњем распусту. Аца – 112 По поласку у средњу школу, Милош – 111 По добром проводу. Милица – 409 По лошим љубавним искуствима и три цимерке.

Наташа Тодоровић

**СОКРАТ: Колико је само пуно ствари без којих човек може.
Књиге су хладни, али поуздани пријатељи.**

10 чињеница о теби

1. тренутно читаш шта овде пише
2. схваташ да је то глупо
4. ниси ни приметио(ла) да недостаје тачка 3.
5. управо то провераваш
6. смејеш се
7. још увек читаш иако је глупо.
9. ниси ни приметио(ла) да недостаје тачка 8
10. управо то провераваш и смејеш се јер си опет насео(ла)
11. почињеш да уживаш у овоме
12. ниси ни схватио(ла) да је требало да буде само 10 чињеница

АНКЕТА: ШТА МИ СМЕТА КОД ЦИМЕРА(КИ)

Милица – 409 Буде ме нон-стоп и док спавам и цртају ме кармином...Аца 112 - Што неће да чисте собу; Душан и Вучко – 313 - Што узима ствари без питања; Милош 313 - Не избацују патике из собе; Аца 201 - Моји цимери су фини људи; Ђокић - Смента ми Грга; Немања 103 - Највише ми смета четврти цимер; Ана 415 - Смента ми што стално морам да им тражим шта да обуку. Каћа 413 - Све што ми смета то њима кажем. Маријана 409 - Много причају.
Наташа Тодоровић

Мојих 16 пролећа

Ту сам на сред овог рата. У овој гужви и јурњави. Једног трена стојим, а другог сам у кораку са њим. Ја, ја сам само једна небитна душа у овом хаосу. Ја, баш као сви, покушавам да преживим. Дајем све од себе да све правилно урадим. Није једноставно, није лако. Безброј путева, морам изабрати један којим ћу поћи. Сваки некуда води, а где... сазнаћу кад стигнем на крај тог пута. Мада, свиђа ми се тај осећај незнања, то ишчекивање. Можда је напоран, али, исплати се ваљда.

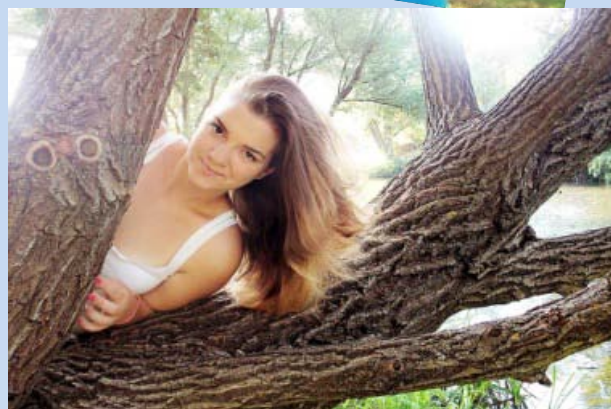
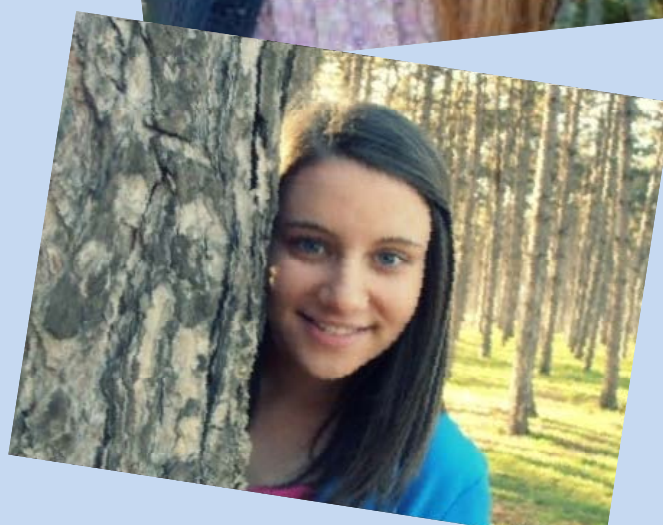
Са мог гледишта, мојих 16 година, свет је у једном трену црно бео, у другом је попут дуге. Не знам ја пуно о животу, само живим, идем напред. А желим ићи, желим осетити додир света, среће, туге, љубави, узбуђености. Желим осетити све, мада... помало се бојим. Немојте ме осуђивати. Не знате ништа о мени. Прво ме упознајте, пређите са мном једну стазу, доживите са мном нешто лепо или лоше, па тек онда судите.

Анријана Марјановић 411

Поздрави и честитке

- **Нашу драгу куварицу Миру**, увек расположену, којој никад ништа није било тешко и код које никад није било проблема поздрављамо и желимо јој срећну и дугу пензију.
- **Ђорђу Хаџићу и Димитрију Станојевићу** честитамо добар пласман на школском такмичењу из физике а Ђорђу честитамо и одлазак у Петницу, на истраживачки семинар из астрономије.
- **Николи Станојевићу** честитамо избор за најбољег кошаркаша на школском такмичењу и као и то што је комшији помогао кад му је позлило.
- **Марији Јоксимовић** честитамо добар пласман на такмичењу из енглеског језика и желимо успех на даљим такмичењима,
- **Одељењу Аце Николића** - економски тех. честитамо освајање 2. места на школском турниру у малом фудбалу.
- **Одељењу Милоша Стојадиновић** - тех. Обезбеђења честитамо освајање 3. места на школском турниру у малом фудбалу
- **Немања Антић** свим девојчицама честита 8. март.
- **Душану Миловановићу** честитамо титулу домског шампиона у шаху.
- **Софронијевићу** честитамо позив да игра за младу репрезентацију Србије у фудбалу.
- **Васпитачици Виолети** честитамо за одличну улогу у новој позоришној представи. „Јуриш у будућност“.

Негуј уметност у себи и око себе

Милош Димитријевић Металика

„Не постоји магични штапић да се створи оно што желиш“

„Што више труда, већи разум“

Радо је пристао да нам нешто исприча о себи, а пре само 2 године на питања је најчешће одговарао са „да“ па „не“ и на крају би рекао „не знам“. Сада зна шта хоће и није неодлучан. Седи мирно и опуштено, а речи бира и мери. Ако га пажљиво слушате чућете много мудрости које није прочитао већ научио кроз живот. Не прича много, само кратко одговара на питања. Више му лежи да уради нешто него да прича. Послушаће вас увек кад му затражите,

Да ли је вредан, леп, добар на оца, Милош не зна, јер је рано остао без оца. Његово место нико се није ни трудио да попуни. Када је мајка спасавајући себе морала да побегне од

очуха, остао је са сестрама. Сам. Очух није могао ни о себи да брине, а камо ли о њима. Био је пијан, а они су најсрећнији били кад спава, јер тад није никог дирао, ни викао. Кад је био трезан радио би, али то је било ретко. Комшиница им је понекад скувала ручак, па је Милош сам морао да брине о сестрама. Радио је по комшилуку и свуда где је требало, цепао би и носио дрва, чистио туђа дворишта, радионице, све што су од њега тражиле комшије и за колико су они рекли. Некад довољно да купи за себе и сестре хлеб и да имају што да ручају. Некад мање, а само ретко више и тад би то чувао за сутра. Бринуо за сестре не као дете од десетак година, већ као отац кога ни сам није имао. На те дане подсети га само понекад бол у леђима.

„Неки брзо падну, а неки успеју са тешким тренуцима детињства да се изборе“ - каже. Можда је њега брига и одговорност према сестрама сачувала и спасила да не падне.

Радио је пре подне а ишао по подне у школу и обрнуто. Успех му је поред свега био добар, јер је знао да не може да бира и да нема услова, него мора да учи и зато се трудио. Неретко прича о свом детињству, не зато што му је то тешко, већ зато што се не осврће назад. „Сад ми је добро“ - каже, а из тих дана извукао је само поуке и снагу за живот. Па ни о дану кад је као десетогодишњак побегао од очуха, кад се вози возом и 5км ишао пешице и сам се чудећи како је успео да пронађе бабину кућу у другом селу, не сећа се као нечег много тешког. На ту бабу је, каже вредан и борац..

Захваљујући комшијама ускоро су и он и сестре нашли смештај код хранитеља.

Оно што код Милоша највише плени је одсуство сваког беса, љутње и исправно гледање на детињство: „Не постоји магични штапић па да створи оно што желиш. Сваки родитељ би онда својој деци створио живот као у бајкама“.

Уместо огорчења на своје детињство како каже гледа: „Одлично, јер сам научио лекцију да не одустанем и да се трудим за боље. А то боље увек дође. Да нема проблема живот не би био занимљив. Овако сам научио да будем скроман и да ценим и поштујем оно што имам. Имам мајку, браћу и сестре, породицу, школу. Изашао сам на прави пут.“

А на том путу је и кућа хранитеља Славе и Наталије. Било му је тешко јер се одвојио од мајке; необично, јер је све било ново и људи и средина и окружење, али опет због бриге за сестре био је задовољан, јер су ту имали све оно што до тада нису.

Са Наталијом и Славом и њиховом децом убрзо се осећао као да је одувек био ту. „Кад уђем у кућу и чујем тишину, знам да сви, и Наталија и моје сестре гледају серије. Ја тад идем да играм фудбал или нешто радим напољу“ смеје се.

„Они су били строги и ауторитативни, али захваљујући томе и сталним Наталијиним причама да учим, да завршим средњу школу, ја сам стекао радне навике. Те приче и брига су ми помогле да не кренем лошим путем, већ да имам циљ и да идем ка њему. Желим да остварим замишљено, да завршим школу, да се запослим, имам породицу.“

Милош има планове. У средњој школи је по успеху бољи него у основној. Иде ка одличном успеху, јер жели да буде међу бољима, а не међу лошијима. Размишља о раду при војсци.

„Што више труда већи разум.“ - каже и додаје да редовно „размислим пре него што нешто урадим.“

Мајка му је поклонила највећи поклон, две сестре и од скоро и два брата. Рођење првог брата је како Милош каже био најсрећнији догађај за њега. Вредност тог богатства живот ће тек показати, а сада му је довољна срећа кад погледа слике браће које чува у телефону.

Кад је дошао у дом био је незрелији, неодлучнији...био је збуњен и било му је тешко то ново одвајање од куће, опет све ново, и друштво и средина, али је срећан због овог периода. Препоручио би свима да дођу у дом, јер је то најлепши период младости. Памтиће то време због дружења, жмурки, журки, маскенбала, свирке на степеништу, размене савета, подршке, добрих цимера и свих шала (нарочито бившег цимера Срђана)." Надимак Металика је добио у дому - носио мајицу Металике а слушао народну музику па ученицима то било симпатично и тако остао надимак. И по њему ће памтити Кућу младих.

Милош је многе млађе и слабије другове заштитио од оних који су хтели да их малтретирају, али је то радио на прави начин, без силе, бираним речима и исправним понашањем.

„Није лепо да се други муче. Пазио сам да и ја не будем груб, да не одреагујем тако да дође до неспоразума. Лепо је имати мишиће, али је памет важнија."Временом сам се дограђивао. Сад лакше доносим одлуке. Боље разумем људе. Не ваља понижавати људе; треба их прво упознати. Живот није бајка и не види се све на први поглед."

Воли фудбал, труди се да што више књига прочита, воли да ради, да цепа дрва, да сређује алат, да мајсторише, баби је поправио лустер, воли Милицу.....

Тражећи текст о Светом Сави нађох причу Свети Сава не дели срећу, у којој родитељи затражише од Светог Саве да им благосиља дете и да му да срећу. Он им одговори да срећу детету могу дати само родитељи ако га рано науче да ради, да штеди, да не лаже, да не краде, да поштује старије, да је у свему умерен и да брине о свом здрављу."

Милош је све то рано научио сам и завредео да буде срећан.

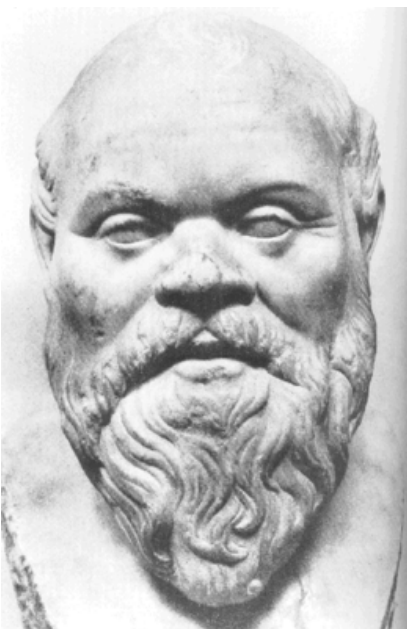

Сократ

„Знам да ништа не знам“.

Сократ је био велики патриота, волео је Атину па је одатле васпитање омладине за њега имало велики значај. Подстицао је омладину на учење и размишљање, тако да овом реченицом изражава тежњу схватања сопственог незнања како би људи започели процес учења и учинили први корак ка сазнању. Највиша врлина је ЗНАЊЕ, а незнање је зло. По њему онај ко чини зло не чини то зато што је лош човек, већ зато што нема знања о добром. Залагао се и за друге врлине: УМЕРЕНОСТ, УСАВРШАВАЊЕ, САМОСАВЛАЂИВАЊЕ, ПОШТОВАЊЕ ЗАКОНА.

Власт га је осудила на смрт зато што квари омладину. Његови ученици су му понудили да га спасу али он није хтео да крши закон, а тако и сва начела за која се целог живота борио, јер и лош (тврд) закон је закон и мора да се поштује Dura lex, sed lex. Исплио је отров (кукуту) и мирно умро.

Занимљива математика:

Имате 2 канапа који када се запале горе тачно сат времена. Мјт.они не горе равномерно, што ће рећи да се по дужини не може одредити колико је времена прошло, али опет изгоре цели за тачно сат времена! Задатак је да помоћу та два канапа и упаљача, без помоћи справа за мерење времена одредите тачно 45мин!

Савети за ученике

Пазите шта радите, јер „ОЗНА све дозна“ или преко вашег друга, или његовог друга или од вас јер ћете на крају боравка у Кући младих, у васпитачкој канцеларији, у пријатељској и опуштеној атмосфери све сами испричати васпитачима. Уосталом, зашто нешто радити ако за то нико не сазна.

Никако се не кријте у ормару, ако нисте у кондицији кад у обилазак иде ДК. Можете тамо остати и 2 сата, (док се исприча са ученицима из те собе).

Ако желите да задржите или заговорите васпитача, никако не причајте да сте болесни, ако стварно нисте. Завршићете у хитној, а тамо „ком опанци, ком обојци“; сигурно ће вам нешто наћи, а могу вам оперисати крајнике или слепо црево.

Ако пак желите да останете у болници зато што вам је тамо дечко, не ризикујте, јер вас могу послати кући, па дечку ни у посету нећете моћи да одете.

Не јурите да се забављате са првим момком који вам се свиди. Чим уђете у дом. Упознајте прво његове цимере, јер може да вам се деси да се забављате са једним, а заљубите се у другог цимера.

Никако се не пријављујте за новинарску секцију: ДК ће вас давити „као змија жабу“, све док од вас не добије прво текст (истина који сте обећали да урадите, али имате право ваљда и да се предомислите), па онда фотографију, па фотографију важег брата, сестре, кућног љубимца, па кад сте били мали, па кад сте пошли у школу, па на екскурзији, у слободно време, код куће, у дому... јуриће вас у соби, у трпезарији (па ће ручак да вам преседне), у холу, на ходнику, а најстрашније на ФБ. „ФБ више није сигуран, зато СВИ НА ТВИТЕР“.

Савети за васпитаче

Ако су вам досадили лоше дневно-политичке вести, па би радије да то не слушате, само се одлучите за вођење музичке секције. Оглувећете сигурно. Проверите код васпитачице Јелене.

Никако не верујте ученицима кад кажу да им је досадно у дому, јер чим им организујете секције или журку, „баш тог дана“ имаће неодложне обавезе у граду (читај кафа са другом или рођендан).

Никако не саветујте ученицима да читају књиге, јер су поучне. Боље им кажите да не вреди да читају, јер ништа не би разумели. Прочитаће целу лектуру - вама у инат.

Не верујте ученицима кад кажу да ће нешто да ураде ДАНАС. Данас може да траје од 5 до месец дана (а можда и никад) зависно од особе.

Ако желите да ученици прочитају неку информацију, ставите је на Борисов зид. Добићете бар 500 лајкова.

Анегдоте о познатима

Петер Аскурти је написао и у штампу пустио свој први роман. Али купаца романа није било ни издалека непрекидно је размишљао шта да уради како продао штампане примерке своје књиге. Онда му је синула идеја: дао је оглас следеће садржине: Милионер, висок, елегантан, образован, музичар, радо би се оженио госпођицом која би у свему била слична јунакињи романа „Љубав је победила“ - који је написао Петер Аскурти. Роман је убрзо распродат.

100 против Ајнштајна

За време другог светског рата, против Ајнштајна је била подигнута велика научна кампања у Немачкој, што је резултирало изласком књиге „Сто научника против Ајнштајна“

Чувши то Ајнштајн је рекао: „Да нисам у праву и један би био довољан.“

Научи да бројиш

Иако није био таленат за музику Ајнштајн је волео да свира виолину са познатим оркестрима.

Једном приликом, очито изнервиран Ајнштајновим погрешним бројањем тактова диригент је викнуо: „Ајнштајне, научи да бројиш!“

Одговор задатка: запалиш 1 са обе стране а други са једне. Кад први изгори (после пола сата), запалиш други(остало је пола сата) са друге стране.

Писменост 21. века

Покретачка снага 21. века је интелектуални капацитет грађана који укључује академске вештине, размишљање, схватање, тимски рад и коришћење технологије

Информатичка и медијска писменост У раним годинама 20. века особа која је знала да пише, чита и рачуна сматрала се писменом. Данас се од ученика тражи да критички читају, убедљиво пишу и решавају сложене проблеме из математике и науке.

Ученици морају да савладају информатичку и медијску писменост - **комуникацијске вештине**

Елвин Тофлер: „ **неписмена особа 21. века неће бити она која не може да чита и пише, већ она која не може да се одучи и поново научи. Они који могу да се одуче и поново науче биће лидери сутрашњице**”.

Визуелна писменост Данас се идеје преносе путем слика па је ученицима потребно да познају вештине визуелизације (замишљања слика оног што желимо).

Културна писменост - Свет се умрежава великом брзином, па у таквој глобалној економији постоји потреба за познавањем, разумевањем и поштовањем других култура, а самим тим и познавање комуникацијских вештина слања и примања информација разговором, текстом, или говором тела.

Интелектуалне вештине

Самоупућеност - стално учење и праћење и анализирање нових услова живота, сопствених потреба,

Радозналост и ризик - стална жеља да се учи и преузима ризик без кога нема нових открића и науке

Креативност - ментални процес стварања нових идеја које су оригиналне и применљиве. Неки сматрају да је то дар од Бога, неки да може да се научи повезивана је са генијалношћу, менталним болестима и хумором. Некада је била везана за уметност и литературу; данас је битна у свим професијама (бизнис, економија, архитектура, инд. дизајн, наука, инжењерство).

Размишљање вишег реда : креативно размишљање, доношење одлука, сагледавање ствари, знати како учити: „знати шта”, „знати како” и „знати кога” и решавање проблема.

Квалитет, врхунска продуктивност - а не интелигенција, одређују да ли ће неко напредовати на радном месту или не.

Усмереност на приоритете и резервне планове како би се развила флексибилност у неочекиваним ситуацијама.

Друштвена одговорност и етика - да се лични интереси ускладе са интересима друштва и да се живи у складу са етичким вредностима.

Рад у тиму (кооперација и колаборација)

American National Education Technology Standards

Wikipedia

ХУМАНИ; ХРАБРИ; ЗДРАВИ

**Душан Антовић, Борис Цвијетић, Дарко Савић, Никола Стојиловић
Милош Станојевић**

Похвале и за Стефана Томића који крв није могао да да због ниског притиска.

АНКЕТА: На питање шта су радили а није требало већина матураната рекла је СПАВАЛИ

А шта нису радили, а требало је рекли су: нисмо довољно учили и нисмо били довољно активни.

Драги млађи ученици, извуците поуку из искуства наших матураната, да се и ви не би кајали.

Живот?

Осмех, туга, бол, радост, хиљаду успона, падови... Велика књига са безброј непрочитаних страница, а свака претходна је посебна.... прича за себе ... носи неку поруку. Живот је снага, невероватна творевина у којој је све доступно. Препреке су углавном у нама и спутавају нас у остварењу жеља.

Разлика такође живи у нама и зато верујемо у љубав и пријатељство. Некад суров, некад превише благ. Једном руком даје, другом узима. Хиљаду степеника треба до врха, а само један до дна.

Свануло је. Устала сам и сањиво села крај прозора. Поглед ми лутао у даљину. Све је тако променљиво: Једног дана цвркул птица, другог снажан хук ветра, па шибале кише по прозору. И моје расположење се мења. Некада пуна енергије, жељна нових победа, нових искустава, хтела бих да полетим, да прелетим сва колебања несигурне младости, а понекад кад видим природу како вене имам осећај да се то дешава и са мном. Мој кревет, пригушено светло, омиљена песма и ја. Ништа ми више не треба. Одлутам у свој свет и пловим по мору неисписаних жеља и снова. Свет одраслих? Шта ме чека? Шта ја желим? Знам да желим, сањам о томе да једног дана будем успешна, да се бавим спортом који волм и да у томе будем најбоља. Да мојој породици пружим живот какав заслужују, да им пружим све и вратим им за жртвовања која они подносе због мене. Желим да будем срећна!! Је л то пуно? Хиљаду је питања, одговора ни од куда.

О нее, опет киша.... Један врабац је слетео на мој прозор. Поглед му тужан, скупио се од хладноће. Можда и њему неко недостаје, можда и он не зна шта жели, а опет чезне за једним осмехом и топлим загрљајем...МОЖДА. Нисам једина, нисам сама.

Анита Јовановић

Ко није задовољан са оним што има, тај не би нио задовољан ни са оним што би хтео имати.
СОКРАТ

Пишем ти...

„Изненада схватиш да се све завршило. Стварно. Нема повратка назад. Не кај се. Када покушаш да се сетиш где је све почело, откриваш да је све почело пре него што си мислио. Много пре. И тада, у том тренутку, схватиш да се све дешава једном у животу“.

Недостаје ми твој израз лица када кажем нешто глупо и стисак руке када збијам шале на свој рачун. Недостаје ми онај осмех који је уносио толико мира у моје срце. Недостајеш ми ти...

Чудан је осећај када све прође а теби и даље није све једно.

Читам старе поруке и пожелим да вратим те дане, пожелим још један дан, сат, минут са тобом, а знам..... није могуће. И све би дала да вратим време, али опет ни то није могуће. Ја? Шта сам ја очекивала? И не знам како се то догодило. Смејање по цео дан, поруке за лаку ноћ, гледање филмова, сазнање да могу да верујем и осећај сигурности када си ту, натерали су ме да ми постанш битан, а можда није требао.....

Тада сам знала шта је срећа, а сада знам како је то када плачем док се туширам, како нико не би могао да ме чује. Знам како је када чекам да сви заспу па да могу да се распем и хиљаде комадића због свега што ме повређује, тако да само желим да се све напакон заврши. Сада када ниси ту имам пар непроспаваних ноћи и насмејана сећања. Имам песме и филмове да ме подсети на све лепе тренутке... Волела бих да ти једног дана пошаљем текст који никада нисам смела, да ти кажем за своја осећања... Да ти кажем да шта год да се деси и колико год да ме повредиш, ти ћеш увек имати посебно место у мом срцу.

Ма колко год да је тешко увек ће ме тешити теорија моје мајке: „Никада не жали што си упознао неку особу. Јер свака особа у нашем животу је или испит из ког ћемо научити нешто или дар судбине. У сваком случају, добијеш нешто и не можеш никако бити губитник, јер у животу колико си научио толико си победио.“

Јелена Милошевић 408

Људи нису намерно зли, него из незнања. Треба знати шта је добро да би чинио добро. СОКРАТ

Стално и бесконачно побољшање = успех

АНКЕТА: Да ли се девојке више плаше лепих или паметних момака?

Анђела 404: Паметних, јер пред њима можеш лако да се обрукаш, али са друге стране опасност не постоји, јер уколико је леп, у већини случајева, је и глуп. Соба 301: Никога, јер ко се плаши дечака? Милица 404: Глупих, је не могу да изађем на крај са њима. Александра Бошковић - Лепих, јер су обично глупи. Сања 405 - Лепих, зато што се праве да су паметни. Сашка 404 - Лепих, јер ако је леп привлачи друге девојке, а то је оно што ми не одговара. Ивона 406 - Лепих, јер кад имам лепог дечка плашим се да ми га тамо

нека не украде. Александра Јовановић - Лепих, зато што су нафурани, напуцани и много држе до себе. Јована Илић - Не може нам нико ништа...! Драгана Цветковић - Лепих, зато што могу да буду глупи. Тањица Милошевић - Не плашим се, јер они мене треба да се боје. Марина 402 - Лепих, они су најопаснији. Наташа 403 - Не плашим се, јер сам оба. Александра Тарера - Нема довољно паметних, нити довољно лепих да бих се ја плашила. Ана 408 - Лепих, заправо оних који брзо мењају девојке, што наравно није мој циљ. Андријана 408 - Лепих, не желим да будем остављена. Милица Ђокић - Лепих, због тога што могу да се "испалим" кад причам са њима. Ана 409 - Шмекера што ломе срца. Андријана 411 - Паметних, могу да ме пређу својим 'причама'. Кристина 411 - И једних и других, али ако је девојка паметна ни једно, ни друго не може да прође. Каћа Миљковић - Не плашим се, зато што смо ми жене коловође и нас морају да слушају, ко ме не слуша џабе паметан, џабе леп. Жаклина 413 - Лепих, зато што ће пре да те превари леп, него штребер са наочарима и стаклом као дно од кокаколе, због тога што ће девојке пре да обрате пажњу на лепог, него на оног са б диплома. Јована Симић - Паметних,... Али Жаклина додаје "зато што се супротности привлаче." Ана Лима - Паметних, јер могу лако да те пређу. Милица Стојановић - Паметних, јер су паметни. Каћа Димитријевић - Лепих, нпр. Великих женскароша. Маја Лујић - Лепих, јер често варају, док паметни знају да то не треба да раде. Владанка Радисављевић - Лепих, јер нису васпитани, те не одговарају девојкама које им се јаве на фејсбук, док им не киднапују аск.фм. Ана 404 - Лепих, јер паметни знају колико девојка вреди.

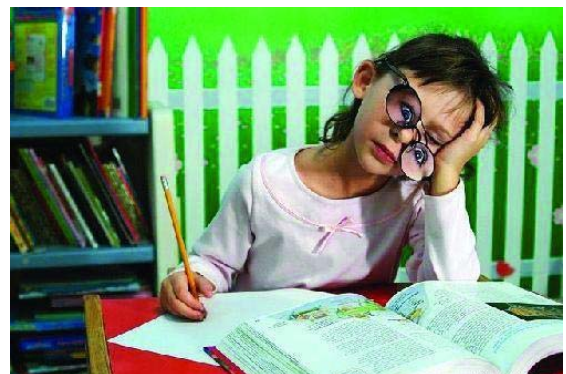
Јелена Милошевић 408 Владанка Радисављевић, Ана Маринковић, Милица Ристић

Препознај свој стил учења

Радила сам упитник у истраживачке сврхе о стилевима учења, обради и разумевању информација. Резултати су показали да међу студентима највише има рефлектора, затим активиста, па теоретичара, а најмање практичара. Поставља се питање: Да ли студенти умеју и воле да примене стечена знања?

Опис стилова следи:

Рефлектори воле да стоје по страни размишљајући о искуствима из различитих перспектива. Прикупљају податке и из прве руке и од других и радије размишљају темељно

о томе пре него донесу закључак. Темељно прикупљање података и анализа о искуствима и догађајима је оно што се код њих рачуна, тако

да одлажу доношење коначних закључака што је могуће више одлажу..на састанцима и дискусијама радије седе у последњим редовима, јер уживају да друге посматрају у акцији.

Активисти се укључују у потпуности и без предрасуда у различите активности. Отворени су, не сумњају и углавном су одушевљени било чиме што је ново. Имају тенденцију да прво делају, а после тога разматрају последице. Теже да напредују у новим искуствима, али им је досадно спровођење у дело и дужи рок консолидације; друштвени су и стално се укључују с другима, али на тај начин траже да буду средиште свих активности.

Теоретичари прилагођавају и интегришу опажања у сложене, али звучне теорије. Теже да буду перфекционисти који неће одморити лако док не уреде ствари и сместе их у рационалну схему. Они постављају основне претпоставке, начела, теоријске моделе и систем размишљања. Теже да буду

независни, аналитични и посвећени рационалној објективности више него било чему што је субјективно или двосмислено. Воле да повећају сигурност и осећају се нелагодно са субјективним проценама, бочним размишљањем и са свим што је неозбиљно.

Прагматици су спремни да испробају идеје, теорије и технике како би видели како они раде у пракси. Позитивно трагају за новим идејама и користе прву прилику за експериментисање са апликацијама. Нестрпљиви су са размишљањем и отвореним расправама. У основи су практични, доносе практичне одлуке и практично решавају

проблеме. Реагују на проблеме и могућност и као на "изазове".
Јелена

Милетић студент 2.године психологије у Нишу

АНКЕТА: Могу ли се истовремено волети две особе?

Александар 104 - Све се може кад се хоће. Урош 213 - Може, имам живи пример у соби. Неца Јеремич. Да, 4-5 девојака. Дарко 209 - Могуће, ако си фаца и умеш. Данијел 209 - Да, свака је посебна на свој начин. Ђоле 211 - Да, јер смо у могућности. Соба 210 - Није. Никола се угледа на Баса, те потврђује да само једна може да се воли. Никола 205 - Не, зато што је једна права. Александар Павловић - Не, јер само једна може да се воли искрено. Димитрије 105 - Није могуће, јер смо ми још увек деца, ми не знамо шта значи волети. Богдан 104 - Могуће је јер су мушкарци такви. Нико то не може да објасни. Никола 106 - Јесте, данас је све могуће. Кристијан 106- Могуће је, због чега, па то сад није битно, али је могуће... Соба 101 - Да, на свету ништа није истина. Бане 113 - Могуће је, али није лепо. Урош 113 - Не и није дибро, имам искуства. Алекса Илић - Могуће је и има више разлога. (које није хтео да подели са нама.) Соба 302 - Нее, један је прави. Каћа Миладиновић - Могуће је, јер ти се код различитих особа свиђају различите особине. Јована Илић - Апсолутно не, јер је Ева имала само Адама. Драгана Цветковић - Могуће, али једног ћеш увек више волети у односу на остале. Марина 402 - Женско сам, могу све. Милица 402 - Увек. Па што да их не волим све? Наташа 413 - Могуће је ако знаш свима равноправно да пружиш љубав. Анђела 404 - Могуће, али ти никада не можеш да их волиш подједнако. Међутим, са једним можеш имати све, тако да ти 100 осталих нису потребни. Ово питање је изазвало немире у соби 403, замало да дође до 3. светског рата, али наша екипа се извукла и оставила девојке у разматрању овог путања. Наташа 403 - "Могуће, зато што ја тако кажем", а потом је додала да Јелена воли чак тројицу ТЈМ, да Парера воли Бх3, док Сарин број не би могао да се испише у свесци... "Парера је одговорила: "Код Наташе имамо Мх2" А последње што смо чули пре него смо изашли из собе је била Сара, јасна и гласна „Нее.", Милица 404 - Не може. Не може. Не може. Марија 408 - Једну волиш, друга ти само значи. ХД Сашка 406 - Могуће, јер је обично то тако да када имаш дечка занима те још неко. Ивона 406: Код мене није могуће. Јелена 406 - Да, ја волим Д, али кад видим М све ми се поремети. Ана 408 - Више њих могу да ми се свиђају, али само једног волим. Ана 409 - Могуће ако си поремећен. Милена 410 - Не могу да волим њих 10 због оног једног. Лидија Мркоња - У искреној љубави има места само за двоје. Кристина 411 - Све зависи шта девојка жели. Ако је један занима остали немају шансе. Ана Сикс - Можеш код једног да волиш особине, код другог

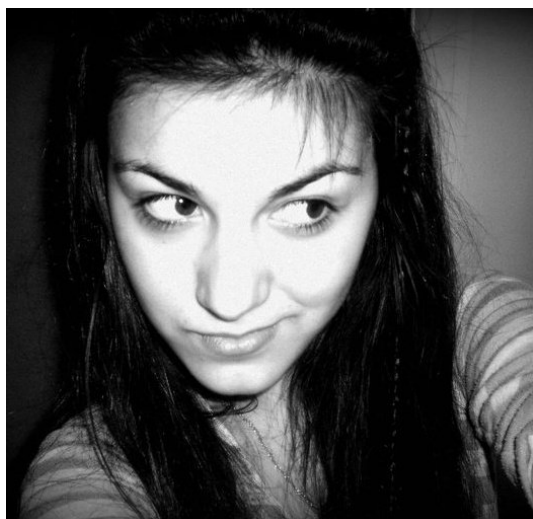
мишиће... Каћа Миљковић - Могуће је, јер се увек у вези догоди да се заљубиш у другог, на кратко или на дуже, није битно. Илија Обрадовић - Делимично је могуће, а разлоге ћу задржати за себе. Маја Лујић - Могуће, ал' ћу се закунем... Ана 404 - Могуће је да ти се свиђа више особа у исто време, али није могуће и волети их.

Временом се дешава да се однос између партнера промени. Не престану да се воле, али нестане стална жеља за испољавањем нежности и ко зна шта још... Када партнерима постане јасно да се њихов однос променио, често и несвесно, почну да обраћају пажњу на друге partnере. У њихов живот улази неко нов, неко ко успева да пробуди емоције које су заборавили. Тај други им се може чинити још привлачнијим, због осећаја да чине нешто забрањено, а временом постаје и њихова опсесија о којој стално размишљају. Емоције према њиховом партнеру могу почети да слабе, или ће они мислити да слабе. Па да ли је могуће волети више партнера истовремено? Могуће је, што потврђује психолог Љиљана Милићевић.

Јелена Милошевић - 408 Владанка Радисављевић, Ана Маринковић, Милица Ристић

Наталија Милутиновић

Пре само четири године сам дошла у „Кућу младих“, а већ је време да одем. Сећам се, када сам видела велику жуту зграду, помислила сам: „Ја овде не могу да живим. Не, са толико људи.“

А сада, не желим да све ово престане, не желим да одем. Ови људи, деца, пријатељи, професори, сви на једном месту, у великој жутој згради. Кад год ми је била потребна помоћ, било да је у питању учење или нешто друго, увек је ту било неког. Професори, цимерке или другови. Моје цимерке и соба 307, три године смо овде и не бисмо је мењале. Некако нам је прирасла к срцу. Толико успомена везаних за собу 307, испијених кафица, чајева, трачева. Колико само изречених тајни, спавања за време учења, али и учења за време учења, а и после времена учења. Колико анегдоти, али остаће само наше.

Било је периода када се само смејемо, када се нон-стоп сликамо, када се свађамо. Да, било је и свађа, тачније, расправа. Тако је то када су сви у праву, и на крају се испостави да нико није у праву. Онда домијаде. И сва та еуфорија пре и после домијада. Први викенд који сам остала овде у дому, јесте био прошле године у априлу, и то због домијаде. Једно ДИВНО искуство!

Тешко је оставити све то, напустити собу 307, и отићи из ове велике жуте зграде. Али, као што кажу моје правне плавуше (Тања и Ана): „Ко зна зашто је то добро?“ Живот иде даље. Хераклит је рекао: „Све пролази, све се мења.“ Од самог доласка у овај дивни дом, па до данас, ја сам се променила, сазрела сам и схватила да је за успех потребно много рада и труда.

Као што је сада потребно да ја одем и упознам неке нове људе, неку нову велику породицу, која ће, надам се, бити попут ове! И наравно, да никада не заборавим ову!

Александра Андрејевић

Сећам се лета и распуста на чијем завршетку је требало да се уселим у Дом ученика. Сећам се и колико сам се радовала и свима причала о доласку овде. Сећам се и првог дана овде. Остала сам сама у соби, родитељи отишли, ја сама и све око мене ново и непознато и нисам више тако срећна, не као претходних дана. У почетку ми је било тешко да схватим да више нисам сама и толико слободна као раније, постала сам део једног колектива и тај колектив део мене. Суочавала сам се са многим тешким

периодима, али сам настојала да истрајем и сада ми је драго сто сам остала овде где јесам. Стенкла сам пријатеље.... Захваљујући дому донекле сам постала самосталнија, одговорнија и јача особа.

Сада кад има још мало времена до мог одласка из дома, чешће се осврћем на дане проведене у овом дому, размишљам о њима. Недостајаће ми, уверена сам. Знам да ме чекају дани много лепши и много лошији дани од дана проведених овде али, знам, неће бити као ови, тренутни и пређашњи. Било је лоших тренутака, попут туширања хладном водом, много буке, мало приватности, али све ми то сада изгледа као ситница која се губи у мору лепих ствари. Куд год отишла и куд год кренула увек ћу се сећати дома, домаца, васпитача, домијада, све су то за мене лепа и незаборавна искуства.

Уместо анегдоте желим да напишем неку врсту поруке свима који остају и долазе после нас. Сваки дан који прође никада се неће вратити. Живите живот сваког дана у дому и ван њега пуним плућима. Не ишчекујте петак и распусте као једини спас од свега, живите и овде. Радите на себи и растите у сваком погледу. Уживајте у малим стварима, у испијању кафа на терасама овог дома са пријатељима, разговарајте, смејте се, плачите, трчите, учите са њима. Све то сам ја радила за ове четири године, овде, у дому.

Сада, да могу да вратим време опет бих све исто урадила!

Мира Тасић наша ТЕТКА

Њу сви знају, она је домска ТЕТКА - Мира Тасић.

Већ неколико година је највернији читалац нашег ДомИНа, читала га је од корица до корица са својим Милетом који је нажалост из њеног живота прешао у њено сећање, и чувала све примерке јер на тај начин чува и све забележене догађаје и успомене на ученике које воли неизмерно . Како би јој умањили тугу и обрадовали је и ове странице посвећујемо њој.

- **Мики, можеш ли да нам кажеш нешто о твојим првим данима рада у Дому?**

- Тада су били тежи услови за рад, али имало је то неке предности. Били смо као

једна породица, сада је већи простор, нас је више па смо се сви некако удаљили, ја сам волела кад сам сама да причам са децом. Радила сам у згради (у близини Педагошког факултета) коју су звали „Девојачка“ са 74 девојака. Ја сам ложила пећ за 18 соба: девојке су ми остављале кључеве од соба испод отирача да им у 12 и 15 опет донесем жар. Од њихових баба и мајки добијала сам због тога натикаче и чарапе. Сећам се једне Љиље Ђорђевић, сад је учитељица у Смедереву, кад је дошла у дом, стално је плакала. Ја сам њеном оцу рекла да јој купи хармонику, и она је онда долазила код мене и свирала ми и певала ми ону : "Мики, Мики велики, Мики Мики, луди" Није више плакала. Онда анегдота са девојком која је имала 1 па је њена васпитачица позвала мајку на разговор. Девојка се плашила више васпитачице него мајке, па смо наместиле да јој мајка дође кад није васпитачица ту, и онда сам се ја представила као васпитачица и рекла да се она поправила и да сад учи, а онда сам отишла и код професорке у школу и представила се као мајка и тако - смеје се док прича - нормално ученица се поправила и на крају била врло добра.

У тој старој згради је експлодирао бојлер и то онај зид поред кога смо Олга и ја седеле (могле смо да погинемо), Сат је тада стао на 5 до 5 - време кад се то десило. Ја сам одвела 4 детета кући и провели смо баш лепо Божић. Увек сам била њихова „ТЕТКА“, од тад ме и портири тако зову.- застала је.

- **Лепо причаш, настави и испричај нам све чега се сетиш. То су најдраже и најважније ствари.**
- Васпитач је долазио у 15 до 7 и укључивао разглас, а ја сам већ избудила децу. Мој ормар је био излепљен цедуљицама кад кога у колико треба да будим. Имали смо „краљица пећ“ и ту у тој просториј је било баш лепо, па су и васпитачи и директор долазили да се угреју и попију кафу са мном пре него почну свој посао. И женам из болнице из вешераја сам носила жар..... имали смо више клупа па смо више седели напољу - била је и пољска учионица. Ученици који су пушили(мање су то радили него сад, исто су се крили) али нису бацали опушке ван пиксли, јер су знали да то треба „њихова Мики“ да чисти..... Више смо се волели.
- **Јесу ли деца сад другачија?**
- Нису, само су сад услови и све је другачије.
- **Код тебе се осећа и види велика љубав према деци, а ти немаш своју.?**
- Да, имам моју Биљу и Гоцу, само их нисам родила. Видиш, ја сам се баш из љубави удала за мог Милета, јер је имао те две девојчице. Биле смо као другарице и више од тога. Кад је моја Биља дипломирала на вишој школи у Трстенику, једино сам ја однела колаче да частим. Гоца је завршила кабловску, није је волела и сад радимо заједно. Од кад је Миле умро, нас две се трудимо да као и пре завршимо сав посао и у кући, на њиви и код стоке.
- **Где црпиш животну енергију по којој си позната?**
- Због здравственог стања, неуролог и ендокринолог су ми рекли да док возим бицикл могу нормално да функционишем и идем само на контроле код лекара. Устајем у 5: 00, идем ван да нахраним стоку (имам козу, 2 зечице и зекана и 14 малих, ћурке), сушимо месо и имамо све домаће, имам 2 куце и мацу, сви се лепо слажу. Кафу волим да попијем у башти, где радим по цео дан кад не идем на посао.
- **Они који те знају, знају да си пуно болесна, мада се то не види по твом понашању. Ти си увек ведрог духа.**
- Пре 13 година оперисала сам штитну жлезду и имала вирусни менингитис. Вештачки уносим хормоне, да могу нормално да функционишем. Неуролог ми је рекао да се што више крећем, да будем на отвореном и да на свет гледам позитивно - главу горе.
- **Јеси ли ти допринела својим болестима? Шта могу ученици да науче из твог искуства?**
- Наравно да сам допринела. Била сам живац. Мислила сам да све треба да буде по мом, да сам ја у праву, а кад се живи у кући са 6 особа то не иде тако. Генерације мисле различито, сви знају по нешто и имају свој начин. Треба бити толерантан, видети шта и други знају, нисмо ми увек најпаметнији. Треба се консултовати са дугима, договарати и уважавати. Ето ја сам то схватила пре 5 година и сад се трудим да живим паметније.
- **Мени је с тобом као и увек врло занимљиво да причам, па реци нам још неку поуку за младе.**
- Гледам младе не крећу се, нередовно једу, попуше ујутру па им то затвори организам. Волела бих кад би боље организовали свој дан и важне ствари научили на туђем искуству и пре него што сам ја научила. Ево ја бициклом долазим на посао: 9 км у једном и 9км у другом правцу. Возим и по киши, а по снегу само мало испустим гуме да се не клизају. Али мени је то живот и здравље. И од кад то радим, хвала Богу - смеје се.

Први пут обележена десетогодишњица одласка из Куће младих

О дому лепо причају садашњи ученици, али колико се стварно воли Дом најбоље говоре поступци бивших ученика.. Наиме, наши бивши ученици који су из Дома изашли 2004, на иницијативу Јаблановић Срђана и Грба Татјане опет су се окупили

на кратко у просторијама нашег Дома да обележе 10 година домске матуре и подсетили се свих лепих дешавања, анегдота и тајни.... којима су оплеменили свој живот.

Иницијативи да се окупе поново придружили су се и ученици који су млађи, што довољно говори о јачини везе наших ученика и Дома.

Лепо је било видети опет те ученике, сад већ младе и озбиљне људе и осетити да смо сви једни другима оставили леп отисак у души.

Са жељом да ова иницијатива постане традиција поздрављамо све бивше ученике и желимо им да никад не забораве тај дух младости и љубави и да кроз живот шире и негују радост коју су овде посадили.

Зашто славимо 8. март?

Драге девојчице, пре него побегнете са неког часа из школе подсетите се мало историје:

У Москви је 1921 одлучено да се 8.март у целом свету прогласи Међународним даном жена и тако подсети на дугогодишњу борбу жена у свету за ДОСТОЈАНСТВО и исте услове рада са мушкарцима као што је 8-часовно радно време, исте плате, социјална заштита, увођење права на трудничко и породилско одсуство.

- **Та борба је почела 8.марта 1857. у Њујорку** када су раднице фабрике текстила штрајковале тражећи боље услове рада за жене.

- 8.марта 1908. поново, на истом месту устале су у штрајк, због чега су биле затворене у фабрици и 129 жена је изгорело. У знак сећања на тај дан у Њујорку је годину дана касније обележен ПРВИ ПУТ овај дан.

- У Копенхагену 1910. гоговорено је да се 1 дан у марту прогласи Даном борбе жена за њихова права. Своја права затражиле су жене Немачке, Данске, Аустрије, Швајцарске и Америке.

- У Немачкој је Клара Цеткин извела милионе жена на улице, а 1912. и жене Француске су затражиле да добију право гласа, па женМилица Ристић,е Холандије, Шведске и 1913. жене Русије.

Учење доброте

Да ли смо данас учинили неко добро дело?

Не дозволимо да нам страх од преваре буде изговор да не учинимо ништа за друге, да не усређимо друге и тако и себи ускратимо радост давања. Ако ништа друго уместо паклице цигара, кафе или кока коле једном месечно пошаљимо 1 СМС поруку на један од многобројних бројева за хуманитарну помоћ (1033 за кухиње на Космету, 2552 за најсиромашнију децу, 3100 за инкубаторе за бебе, 2511 за децу оболелу од рака итд итд)

ЕКО ПЛОШЕ

Да ли знате где треба бацити кухињско уље после кувања?

Ако га бацате у кухињску судоперу чините ВЕЛИКУ ГРЕШКУ, зато што са литром таквог уља загадимо милион литара чисте воде (то је количина потребна човеку за његове потребе за 14 година.

Зато такво уље сипајте у пластичну флашу, чврсто затворите и баците у канту.

Насловна страна бивши ученици, 2.стр. домске секције, 27. стр. маскенбал, 28.стр. слике из дома

Издавач: ДУСШ"Јагодина"

редакција: директор Марко Маљковић; осмислила и уредила васпитачица Драгана Киклић; сарадник васпитачица Јелена Мартиновић,

ученици новинари: Милош Кукић, Наташа Тодоровић, Немања Маринковић, Јована Симић, Јелена Милошевић, Јелена Милетић, Милица Ристић, Ана Маринковић, Владанка Радисављевић, Андријана Марјановић, Анита Јовановић, Тамара Милановић Марија Радосављевић; фотографије Јелена Мартиновић,, Јелена Јелић, са ФБ ученика; у изради средње стране учествовали Милош Кукућ, Стефан Никодијевић, Стефан Танасковић, Јелена Мартиновић.

Штампа: „Златна књига“- Јагодина,

тираж 200, кум часописа Ранковић Лазар - први број - новембар 2005.

